

11244

63

11.244

63.

ASZLÁNYI

bc KÁROLY:

11.244

63.sz.

A KÉT-
FENEKÜ
DOB

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A KÉTFENEKŰ DOB

REGÉNY

IRTA:

ASZLÁNYI KÁROLY

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

be

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright 1933 by Világvárosi Regények.
Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is.

A címlapot Faragó András készítette,
Foto: Paramount.

11. 244 / 63

M. M. MÚZEUM KÖNYVTÁRA

I. Rönt. Novemb. 1965

1933 év. 635 sz.

Megjelenik minden hétfőn. Ára 10 angol.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 229—31.

A szerkesztésért és a kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 4.80 P. félévre 2.40P.

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén
küldünk vissza.

A Pall Mall, a Piccadilly Circus, a Globe Theater, a Trafalgar Square, a forgalmas utvonalak, a szórakozóhelyek környéke, még a Soho ódon házfalai is óriási piros plakátokkal tündököltek, — a fél várost teleragasztották *Jimmie Cruys Travellers Bandjével*. A világ legjobb jazzbandje Londonba érkezett! A világ legjobb jazzbandje a Traveller's. A világ legjobb jazzdobosa Jimmie Cruys! A világ egyetlen élő dobja Bimby! Jimmy üti az élő dobot! A dob énekel! Jimmie üti Bimbyt! Jimmie úgy üti a feleségét, mint a kétfenekű dobot! Jimmie úgy üti a kétfenekű dobot, mint más a feleségét — szeretné ütni. Alhambra! Holnap premier! Premier! PREMIER!

A Traveller's Band hét férfitagja és Bimby, polgári nevén Doris Parson a Hotel Toronto éttermében ült a premier napján, délután. Ellenében a propagandafőnök, Mr. Balty Soft állításaival, Doris nem volt a Jimmie felesége. Ez csak olyan reklám. Sokkal inkább volt a zenekar bármelyik más tagjának a felesége, mint a Jimmié.

Jimmie Cruys tényleg a világ legjobb dobosa. Valóságos művész, zenei értelemben is,

Doris Parson volt Binby. Az élő dob. Jimmie másfél vagón felszerelésének legnagyobb dobja úgy volt megkonstruálva, hogy egy ötvenöt centiméter átmérőjű női derékre rászzerelhették. Így szinte összeforrt a nő a dobbal, benne volt a dobban s a dob ütemesen ringott a derekán, míg Jimmie kétoldalt puffolta. Így a nézőknek az az érzésük volt, mintha Jimmie a nőt ütné, holott a dobot ütötte. Egyéb ilyen trükkök is szerepeltek Jimmie fegyvertárában, de ez volt a tank.

A zenekar tagjai voltak: Fred, a vöröshajú szakszofónos, Paul, a dandy, aki a tangó-harmonikán játszott, vagy szakszofónon, Garwin, a világ egyik legjobb jazz-zongoristája, Goodwin és Cole, a banjósok és Clayton, a puzónkirály.

A premier a világ legnagyobb városában, nem izgatta fel őket. Nyugodtan ebédeltek. Megszokták az ilyesmit.

Csak Doris-Bimby fészkelődött a helyén. Ennivaló szőke pofácskája volt, de félelmetes kis macska tudott lenni. S ma különösen rossz kedvében volt.

A deszert után előállt vele, hogy merről fúj a szél.

— Ti heten egyforma részesedést kaptok — mondta. — Jimmie többet kap. De miért kapok én kevesebbet?

— Ez már így van. A szerződésben — felelte Garwin tele szájjal.

— Fütyülök a szerződésre! — kiáltott Doris — én vagyok a sztár, nem akarok kevesebbet kapni, mint ti.

— Nem te vagy a szűz — felelte Clayton — csak a neved. Bimby lehet akárki.

Ugylátszik, mind a heten egy állásponton voltak Dorisszal szemben.

A leány elvörösödött.

Felugrott a helyéről.

— Tizenkét percentet akarok.

— Hatot — szólalt meg most nyugodtan Jimmie. A leány gyűlölettel nézett rá.

— Ha nem kapom meg a tizenkettőt szerződésileg, nem lépek fel este.

— Ez zsarolás, Bimby — mondta Garwin nagyon komolyan.

Doris kirohant, felment a szobájába és magára zárta az ajtót.

*

Mintegy negyed hatkor Clayton is felment és óvatosan kopogott az ajtón.

— Hallo, Doris — kiáltotta — meggondoltad magad? Nem lehet minden premier előtt ugyanezt a ...

— Fogd be a szád — hallatszott bentről — és küld fel Jimmiet.

— Jimmie nem jön fel, azt mondta. Lásd be, okosabb ...

De hiába beszélt, nem kapott választ bentről. Amikor Balty Soft megtudta ezt, felrohant. Az ajtó nyitva volt, Doris egy hatalmas tükör előtt ült és a szemöldökszárait ritkitotta. Arcán elszántság és sötét mélabú tükröződött.

— Egy férfi — szögezte le Soft — ha két-ségbeesik, a haját tépi. Egy nő a szemöldökét,

— Rendben van a tizenkét százalék? — kérdezte Bimby.

— Nincs — hangzott a válasz — és nem is lesz.

— Akkor nem lépek fel.

— Ezt máskor is mondtad és mégis felléptél.

— Éppen ez volt a baj. Éppen ezért nem lépek fel most.

— Nézd, Bimby — szólt Balty Soft, szivarját nyelvével forgatva a szájában —, a fiuk ellenzik, de én hajlandó vagyok a hátuk mögött egy százalékot adni neked a magaméból, de...

— Köszönöm — Doris felugrott, hogy megfeszült rajta a kombiné, amiben volt —, ha arról van szó, ép elég gazdag pasit találok még, aki szívesen adna nekem egy százalékot a magáéból. Nekem tizenkét százalék kell és nagyobb betű a plakáton. Különben...

Mr. Soft vállat vont.

— Jól van — mondotta —, zsarolni nem hagyjuk magunkat.

Megforgatta nyelvével a szivart, mint mindig, ha zavart, vagy dühös volt és kiment.

Lent így szólt Jimmie:

— Tudjátok, nem szoktam senkit lekicsinyelni. De ebből elegendem van. Ez szerződésszegés. Megyek más nőt keresni.

*

Balty átsétált az Alhambrába. A szinpad, korai világításban is impozáns volt. Lógott itt egy réztrombita, amelynek két méter átmérőjű tölcsére volt s Clayton a szinpad tulsó sarkából

fujta. Valamint egy villanybanjo. És a dob, amelyet Bimbyre fognak rászerezni. Jimmienek külön emelvénye volt s azon tamtamok, fa-, bőr-, vas- és üveg poharak, triangelek, fémcsővek, néger, argentinai és mexicói dobok tömege. S mind ezen úgy játszott Jimmie, mint egyetlen óriási hangszere.

Soft ur rezignáltan nézte Bimby kétfenekű dobját. Egy tüzoltó lépett hozzá:

— Mr. Smith — mondta —, tilos a dohányzás,

— Én nem vagyok Smith — felelte a manager.

— Mindegy — azért mégis tilos.

Amikor Balty Soft eltávozott az Alhambrából, már égtek a nagy ivlámpák a színház előtt. JIMMIE és BIMBY! — ordították a megafonok, sugárzottak a fényreklámok, Mr. Soft gondterhes arccal ment vissza a szállodába.

A fiuk a szobájukban készülődtek. A hallban egy sürgöny várta Pault. Kövér felesége sürgönyözött Albanyból és szerencsét kívánt.

— Érdekes — gondolta Mr. Soft — valahányszor ez a kövér matróna szerencsét kíván, mindig baj van.

Doris elment és Jimmie nem jött még vissza.

2.

Jimmie felszedett egy ismert szinpad-i ügynököt s a színészbörzére hajtatott. Negyven leány ült itt, egy óriási teremben, várva, hogy valahol

megbetegszik egy görl és hirtelen szükség van helyettesre. Vagy pedig villámturné alakul.

Amikor Jimmie s az ismert ügynök belépett, mozgolódás támadt.

— A fontos — mondta Jimmie rosszkedvűen — hogy csinos legyen, prima lábai legyenek és pont ötvenöt centiméteres dereka, különben nem lehet rászerezni a dobot.

Az ügynök centimétert vett elő a zsebéből és mérni kezdte a lányokat. Csodálatosképpen egytől-tízíg mindnek ötvenöt centiméter volt a dereka. De Jimmienek egyik se tetszett. Azonkívül szeget ütött a fejébe a dolog, — elkérte a mérőszalagot s lemérte mind a negyven lány derekát.

Kiderült, hogy egyiknek se volt pont ötvenöt centiméteres dereka. A legtöbbé azonban meg sem közelítette ezt a méretet.

Jimmie kivörösödött s kifulladt ebben a munkában. A lányok mind remegtek az izgatottságtól mérés közben, — vagy úgy tettek, mintha remegnének s közben különös pillantásokat vetettek Jimmiere.

— Gyerünk — mondta Jimmie, leporolva a nadrágját. Szinte bánta már, hogy nem adta meg Dorisnak a tizenkét százalékot.

— Várjon — mondta az ügynöknek — telefonálok a hotelbe.

De a portás azt mondta, hogy Doris jegyét rendelt az Alhambra ma esti előadására (!) és elment, nem mondta meg hová.

Jimmie csöndesen káromkodott.

— Hát akkor gyerünk — mondta az ügynöknek — gyerünk csak tovább. Nekem ma ötvenöt centis nő kell, mindenáron.

Színházak öltözőiből más színházak öltözőibe rohantak. A lányok elfulladt lélegzettel nézték Jimmiet. A Jimmie partnernőjének lenni karriert jelentett. Az ügynök minden lányra azt mondta, hogy megfelel, míg Jimmie mindegyikre azt felelte, hogy nem felel meg. Hét órakor az volt a helyzet, hogy kilencvenkét nő leméretett, de nehéznek találtatott.

— Még egyet tudok — mondta az ügynök — az biztosan megfelel.

Közben Jimmie halálra fáradt és nőgyűlölő lett.

— Ezt az egyet még megnézem, aztán kimegyünk Bimby nélkül. Háromezer fontunkba kerül ez a ma este.

Az ügynök egy pazar ötszobás lakásba vezette Jimmiet, amely Lila Burtoné volt. Lila jónevű szubrettből lett gazdag magánzónő. A szinpad csábította, de lehetetlen követelésekkel állt elő. Ez még nem lett volna baj: De olyan arckifejezése volt, mint Marlene Dietrichnek s egy ilyen vamp-ot mégse lehet kétoldalról másfél óráig vastag dobverőkkel ütni.

Jimmie lement az utcára s felhívta Balty Softot.

— Próbáld megkeresni Dorist, ha tudod — lihegte — én már nem törődöm semmivel.

Az ügynök elment s Jimmie sétálni kezdett a

Blackfriars felé. De hirtelen óriási fáradtságot és éhséget érzett.

Bement az első kis vendéglőbe, amely az utcájába került.

Tele volt. Jimmie leült az egyetlen üres asztalhoz.

Amikor leült, akkor vette észre, hogy ez sem üres — egy lány ült a tulsó végén. Jimmie nem akart nőket látni.

Hátat fordított a lánynak és az étlapot kezdte tanulmányozni.

Megrendelte a roastbeefet s a plafónra meredt.

A kis vendéglőben nem volt túl hangos a lármá és Jimmienek hirtelen úgy rémlett, mintha a háta mögül halk, egyenletes csöpögést hallana. Eleinte azt hitte, képzelődik. De a hang onnan jött, ahol a lány ült s Jimmiet idegesíteni kezdte a csöpögés.

Megfordult.

Mit látott? A leány előtt üres tányér áll és arra hullanak a könnyei, szabályos cseppekben.

Ez még jobban idegesítette Jimmiet. Ujra hátat fordított a lánynak és enni kezdte a húst, amely időközben megérkezett.

De újra felmerült előtte a lány képe, amit egy pillanatig látott, pedig bronzvörös haja, zöld szeme és tejszínű bőre volt a szóbanforgó lánynak és kis ferde sapka ült a fején.

Jimmie letette a villát és megfordult.

— Nem tudok enni a sirástól — mondta.

A lány ráemelte nagy, zöld szemét és halkán mondta:

— Ha zavarom, elmehetek. Ugyse tudok enni semmit.

— Fenét — kiáltotta Jimmie — maga ült itt előbb.

— Mindegy.

— Nem mindegy. Pincér, még egy roastbeefet a Missnek.

A pincér elment és a fiatal hölgy felháborodva nézett Jimmiere.

— Hogy mer a nevemben rendelni?

— Éhes vagyok — felelte Jimmie — és nem tudok enni, amíg maga bög. Gondolom, ha valamivel el lesz foglalva, akkor nem fog arra gondolni, amitől eltörött a mécses.

A lány először mérgesen akart felelni, de nem volt ereje hozzá. Ujra kicsordultak a könnyei.

Jimmie közelebb huzta a széket.

— Nézze — mondta csaknem barátságosan —, nekem ma este kilencven lánynak a derekát kellett lemérnem. Ne csodálja, ha kissé ideges vagyok.

— Maga szabó? — kérdezte a lány.

— Nem. Én leánykereskedő vagyok.

A lány majdnem elnevette magát:

— A leánykereskedők mind szurósszemű, öreg, szakállas emberek, akik rosszul beszélnek angolul.

— És én? — kérdezte Jimmie.

— Maga?!

— Rám nem illik ez a személyleírás?

— A szakállt kivéve, igen.

Megjött a roastbeef és a lány undorodva nézett rá.

— Nem éhes?

— Nem.

— Akkor minek jött be a vendéglőbe?

— Nem tudom. Nem szeretem a roastbeefet.

— Hogy hívják magát?

— Miért?

— Szeretném tudni annak az egyetlen embernek a nevét, aki nem szereti a roastbeefet.

— Alice Lane — mondta a lány halkan.

— Alice Lane — ismételte Jimmie.

— És magát?

— Engem? Jimmie Cruysnak hívnak.

Alice összeráncolta a homlokát. Nyilván azon töprengett, hol hallotta ezt a nevet. De nem jött rá. Nem igen járt színházba és nem igen olvasott nagy, tarka plakátokat.

Jimmie ugy vette észre, hogy míg a lány fogvájókat tördel s nyilván távozni szeretne már — addig neki lassan elmulik az idegessége. Megette a roastbeefet, — közben ugyan felhangzott az ismert csöpögés, de Jimmie kezdte megszokni.

3.

Alice Lane, akiről szó van, a legtipikusabb talán a sok hasonló londoni lány között.

Zöldszemű, vöröshaju, fehérbőrű, széparcu,

Jóalakú lány. Apja a háborúban elesett, anyja két évvel ezelőtt halt meg.

Alicenak akkor már volt egy huszfontos állása a Norman & Bleriot cégnél. Ezt idővel huszonötre emelték fel s ebből megélt.

A Boarding House, amelyben lakott, tizenkét fontba került. Tavasszal viasszaszállították a fizetését husz fontra.

Szeptemberben Alice előleget vett fel s nagy kiadásba keveredett: vett egy gramofont, Jack Hylton- és Wagner-lemezekkel.

Október elsején felmondtak neki. A Norman & Bleriot cég félig tönkrement. Ötfontos kezdőalkalmazottakkal volt kénytelen felcserélni a régi embereit.

A végkielégítést felemésztette az előleg. Alice itt állt, állás, pénz, jóbarát, minden nélkül.

Három napig mintegy kábultan járt-kelt. Azután egyszerre tudatára ébredt a helyzetének.

Reggelit ebédelt és uzsonnát vacsorázott. Nem volt gyakorlatias érzéke és nem tudta, mihez kezdjen. Volt főnöke felajánlotta neki, hogy ha majd nem talál jobbat, havi nyolc fontért visszaveszi.

De Alice ennyiből nem tudott volna megélni és még dolgozni is ráadásul.

A negyedik napon kinzó szükségét érezte, hogy emberek közé menjen. A valóság az volt, hogy éhség gyötörte.

Bement egy kis vendéglőbe, ahol már járt néhányszor. Két és fél shillingje volt még.

Amint erre gondolt, egyszerre megszűnt az étvágya. Ült, a levegőbe meredve.

*

Valahogy ösztönösen félt a fiatal és magányos férfiaktól. Elég baja volt neki magában véve, semmi kedvet sem érzett az ismerkedéshez.

Amint itt ült a vendéglőben, árván, egy idegen, feketehaju és kékszemű fiatalember ült le az asztalához.

Nem kérdezte, hogy szabad e, sőt mogorva pillantásokat vetett Alice felé. Mintha bosszantaná, hogy Alice a világon van.

A lányt ez végképpen elkészerítette. Minek is van ő tényleg a világon? Borzalmas szomorúság szorította össze a szívét.

Sirt. Istenem, sok-sok évtizeddel elmúlt már az az idő, amikor fiatalnak lenni, már magában véve, boldogság volt.

Szép, vékony keze maszatos lett a könnyektől.

*

Nagynehezen végzett a roastbeeffel s rájött, hogy a boldogság is relativ — mert most aztán a gyomra fájt és a feje szédült, — talán attól a pohár bortól, amivel Jimmie Cruys kínálta meg.

Amikor felállt s elboruló szemmel nézett a kijárat felé, a kékszemű fiatalember is indulni készült.

— No, most én is megyek — mondta —, mert félóra múlva kezdődik a színház.

Végimentek a Pall Mallel párhuzamos utcák egyikén s Alice megállt egy kapu előtt.

— Itt lakom — mondta Alice csöndesen. S kezét nyújtotta a férfi felé.

— Igen — motyogta Jimmie. Azután valami egész különös tekintetet vetett Alicera. Végigmérte, tetőtől-talpig. Csodálkozva időzött a rossz selyemharisnyába bujtatott lábaknál.

Alicenak újra összeszorult a szive. — Mi ez? — kalapált a sziv — mit akarnak tőlem?

Jimmie különös hangon felnevetett.

Azután elkapta a lány vékony, karcsu derekát és átölelte.

Alice sikoltani akart, de torka görcsösen összeszorult. Ugy érezte magát, mint az őz, amikor a vadász ráemeli a puskáját. Térdei összekocantak, úgy remegett. Mi lesz most?! Könnyörögni szeretett volna a férfinak: ne bántsa. De Jimmie már elengedte és nevetett:

— Meg akartam győződni valamiről. Most felmegyünk a lakására.

— Ne... nem... nem fogadhatok vendégeket — nyögte a lány.

— Nem baj, gyermekem — felelte Jimmie — nem is fogok sokat vendégeskedni odafönt.

Karonfogta a lányt s felcipelte a lépcsőn.

Idősebb hölgy nyitott ajtót. Megdöbbsent arccal nézett Jimmiere. Már elkészült a legrosszabbra, amikor Jimmie megszólalt:

— Hallo, mammy, egy colstokot kérek, olyan puhát. Meg fogjuk mérni miss Lanet.

— De kérem, pardon! — felelte a tiszteletreméltó hölgy. Alice alig is tudta, mi történik vele.

De Jimmie, izig-vérig amerikai fiu létére, nem szerette a sok beszédet. Félretolta a penziósnőt és benyomta Alicet az ajtón.

Az idős hölgy csupa kíváncsiságból is elment a centiméterért. Jimmie kikapta a kezéből és Alice derekára csavarta, majd mélyet sóhajtott:

— Ötvennégy és háromnegyed. Ha még egy szelet roastbeefet evett volna, ahogy mondtam, akkor éppen megfelelő lenne. De így is jó lesz.

Karonragadta a félájult lányt, lerohant vele a lépcsőn, beráncigálta egy taxiba, az Alhambra előtt kiemelte belőle, felvitte a lépcsőn és belökte az öltözőbe.

Kint megállt és letörölte a verejtéket a homlokáról.

Azután a szállóba ment, hogy átöltözzék.

*

— Hol van Balty? — kérdezte Garwintól, aki már frakkban volt és segített neki a kézelőgombokat keresni.

— Balty fekszik — hangzott a válasz — gynomorgőrcsei vannak az izgalomtól.

Jimmie felöltözött és átmentek a zongoristával Balty szobájába. Ez az egész Traweller's Band valóságos amerikai sziget volt; akárhova mentek, megőrizték otthoni szokásaikat. Balty az ágyban feküdt, halászápadt arccal, de keménykalap volt a fején és szivar a szájában.

— Van lány — nyitott be Jimmie hozzá.

Balty Soft felugrott.

— Komoly?

Jimmie bólintott.

— Hol van? — és már rángatta fel a kabátját.

— Hagyj békét neki. Az öltözőben ül és nyilván bög.

— Bög?! Miért bög?

— Olyan a természete. Árva. Lane kapitány elesett a háboruban. Ennyit tudok. A lány életében hétszer volt színházban, egyszer a Gésákat látta, a többi alkalommal *Shakespearet*, — ez valami angol gentleman, aki komoly pletykákat irt meg a történelemből.

Balty fülelt. Ez eddig nem hangzott biztatóan.

— És a dereka?! — kérdezte végül.

— Well, a dereka rendben van. Még szűkebb, mint kellene.

— Ha szűkebb, az nem baj — nyugodott meg Balty. — Csak bővebb ne legyen.

— Nem bővebb.

— Hát akkor menjünk.

*

Fél kilenckor felszerelték Alice Lanere a dobot, kis piros bóbítát tettek a fejére és kifestették. Alice egy idegen arcot látott a tükörben; Jimmie karonfogta és levitte a színpadra. Alice nem tudta, hol van. A leeresztett függönyön túlról állandó duruzsolás, zaj, zsongás hallatszott. Hét frakkos-uriamber ült ezüstözött pódiumokon. A hetedik, Jimmie, külön, egy csomó

dob és ezüst szerszám között állt és bátorító, biztató pillantást vetett Alicera. Alice támo­lygó léptekkel ment oda Jimmiehez és könyörögve nézett rá. Kétoldalt lehuzta a hatalmas, csillogó, kétfenekű dob.

— Forduljon meg! — mondta Jimmie.

— Hogyan? — suttogta a lány.

— Fordítson hátat nekem, hogy a közönség az arcát lássa.

Alice kábultan fordult meg. Most ébredt csak tudatára, hogy valami közönségről beszélnek itt, amely közönség látni fogja őt, nézni fogja, — őt, akit Norman & Bleriot kidobott s akinek egy dob van az oldalán, nem is tudja, hogyan, miért és mióta. Ebben a pillanatban felszaladt a függöny, megharsantak a trombiták és Alice egy ütést kapott a jobboldalára.

4

Alice mély, álomtalan kábulatban szendergett s a már magasról tűző napsugár ébresztette fel.

Felült. Szemei a komor, kopott polituros éjjeli szekrényt keresték baloldalt. De baloldalt egy hatalmas gobelint látott most, amely Boleyn Annát ábrázolta udvarhölgyeivel. Megfordult, hogy tájékozódni tudjon. Mindenütt idegen, csontszinű butorok, szőnyegek, pompás függönyök.

Kiugrott az ágyból s meglepetten nézett végig

magán. A sárga selyem pyjamáról lassan eszébe jutott minden.

Kiment az erkélyre. Hosszu, ezüstszürkik-
ban kanyargott a Temse, le a Tower fele. Kis
gőzhajók fodrozták ólmos vizét. Az ég is szürke,
a levegő vizes volt.

Borzongva hátrált vissza a szobába.

Eszébe jutott az egész. A szinpad s a borzal-
mas dob, a két oldalán. A fergeteges taps, a ren-
geteg ráadás. Alice a sok ütéstől úgy érezte, hogy
az agyveleje lötyög. Nem, mintha fájt volna, de
minden hangra folyton összerezszent.

Utána a bankett. A fiuk egykedvűek voltak,
megszokták a sikert. Óvatosan beszéltek Alice-
szal, nyilván nem merték az eredeti és megszo-
kott kifejezéseiket használni.

Alice pár falatot nyelt s el akart menni. Jim-
mie rosszalóan nézett rá, még Mr. Soft, egy
ember, akinek a fején az asztalnál is kemény-
kalap volt, figyelmeztette Alicet, hogy a szerző-
dést aláírta és különben is nyitattak neki szo-
bát.

Végül egy öreg hölgy — Mrs. Newman, az öl-
töztetőnő — felcipelte Alicet a szobájába és le-
fektette.

És most felébredt. Nyilván késő délelőtt volt
már, amikor kiment az erkélyre. S amikor
visszajött az erkélyről, Mr. Balty Soft állt a
szoba közepén. Keménykalap volt a fején s vas-
tag szivar a szájában, amelyet nyelvével forga-
tott. Kezében ujságlapokat tartott s üveges sze-
mét Alicera szegezte.

Ázután letette az újságokat és kiment.

*

A lány ijedten meredt az újságokra, felvett egyet-kettőt s látta, hogy pirosцерузás jelzések tarkítják a fekete sorokat.

Alice idegesen, gyorsan olvasni kezdte őket.

A tegnapi esti hangversenyről szóló kritikák voltak.

„TRAVELLERS BAND — írta a Morning Herald — nemcsak tréfamesterek és artisták komédiája, előadásukból nemcsak a jazz szelleme agonizál. Ez a hét ember mindenekelőtt kiváló zenész...”

„JIMMIE — mondta a Daily Report — a dobok és exotikus ütőhangszerek boszorkánymestere. Valóságos varázsló. Oly gyorsan dolgozik két karjával, hogy az ember négy kart vél látni. Egy Bimby nevű hölgyikét addig üt, amíg az sirvafakad. De ez csak tréfa. S a közönségnek tetszik.”

Alice ledobta az újságokat.

Kétségbeesetten dörzsölte a homlokát.

Urísten — hölgyike! Az újság így ír róla — hölgyike.

Megint úgy összeszorult a szive, mint a vendéglőben.

Alice hamisítatlan angol lány volt. És Jimmie hamisítatlan amerikai fiú. Ha Jimmie mogorva és tiszteletteljes ábrázattal nyitott volna be s azt mondta volna:

— Jó reggelt kívánok, Miss Lane!

... akkor Alice talán megbékélt volna a helyzettel. Apránként.

De Jimmie csak a fejét dugta be:

— Hallo, Bimby! Hogy aludtál?

Alice elviselhetetlennek találta, hogy őt Bimbynek szólítsák. És hogy idegen férfiak bármikor benyithassanak a szobájába.

Ezért olyan arccal nézett Jimmiere, hogy az rögtön visszavonult.

Alice a fürdőszobában megtalálta régi ruháit s magára kapta őket. Még nem tudta, mit fog csinálni. Még két érzés közt hányódott, kormány nélkül. Még nem tudta, hogy nagy nyomdákban éjjel is dolgoznak és hogy tegnap a szinpad mögött, amikor egyszerre olyan vakító fényesség támadt, akkor valaki lefényképezte őt.

Leszaladt a lépcsőn és szerencsésen kijutott az utcára, anélkül, hogy Jimmie meglátta volna.

Rohant, rohant. Meg sem állt a jólismert utcák során, amíg el nem jutott a Norman & Bleriot reklám- és propagandavállalat épületéig.

Benyitott Mr. Bleriothoz és megkérte, hogy akármilyen fizetés mellett vegye vissza őt a hivatalba.

*

És folytatta a megszokott munkát. Kéziratokat küldött le a nyomdába, betümintákat hozatott fel, filmképeket vágott szét és ragasztott össze, színeket választott ki s közben alig szólt egy szót régi kolléganőjéhez.

— Mi történt veled, Lizzie? — kérdezték azok.

— Semmi.

De mégis minduntalan eszébe jutott az ezüstdobogók és dobok és banjok és szakszofónok csillogása, az ezerfejű nézőtér, a zsongás, harogás, minden.

Amikor megette a sovány ebédjét, a Hotel Torontora gondolt.

S amikor Mr. Blériot megveregette a vállát, Jimmiere. Jimmie ugyan az oldalát veregette meg, de mégis...

Este egy öreg nyomdász jött fel, közvetlenül négy óra előtt.

— Miss Lane — mondta, egy csomó papirost dobva az íróasztalra — ezt félóra múlva már szállítjuk is. Itt vannak az eredetiek és három levonat. Tessék megvizsgálni és aztán szignáltatni a főnök urral.

Alice kibontotta a plakátot. JIMMIE ÜTI BIMBYT! — olvasta a nagy aranybetűket. Jimmie állt hátul s nagy dobverőkkel ütötte őt, Alice Lanet, aki barátságosan mosolygott a képen, fején a piros bóbitával s dereka körül a kétfenekű dobbal.

Alice nézte önmagát, nézte. Azután fogta az egésztestet s bevitte a főnökéhez, szignáltatni.

— Most már mindegy — gondolta; felöltözött elindult a Hotel Toronto felé.

Amikor belépett a társalgóba, a következő kép tárult a szemei elé:

Paul az ablaknál állt s a tarkóját vakarta. Garwin idegesen járt fel és alá. Jimmie elutasítóan nézett az ujságállvány felé, ahol Doris állt, vörösre sirt szemekkel s niobei arccal.

Balty Soft levette és feltette a keménykalapot s forgatta szájában a szivart.

— Nem lehet a női lelket megérteni, — mondotta a fogai mögül — még te teszel nekünk szemrehányást? Meg kell repedni a méregtől. Nem gondolod, hogy ez már igazán szemtelenség?

— Jimmie, — nyafogott Doris — ugy-e, csak kisegítő volt az a macska? Csak meg akartál ijeszteni! Ugy-e?! nem kell a tizenkét százalék, csak maradhassak.

— Még ingyen se kellesz! — felelte Jimmie.

— Ugy?

Most észrevették Alicet az ajtóban. Doris megfordult s mint egy furia, begörbitett karmokkal közelített hozzá. Homlokán kidagadtak az erek.

— Maga disznó! — rikácsolta — nem fog soká itt sütkérezni a helyemen, ahová beette magát. Azzal elrohant.

Alice bizonytalan tekintetet vetett a többiekre. Jimmien kívül jóformán idegenek voltak neki. De most Garwin odament hozzá.

— Maga kis hadiárva, — mondta Garwin — ne törődjön azzal, amit ez a nő mondott.

És megszorította Alice kezét. És mind oda jöttek, egyenkint és kezét fogták Aliceszal.

Jimmie felesleges szembunyorításokat is végzett, hogy felvidítsa a lányt. Aztán felmentek Paul szobájába s feltették egy gramofonra a Travellers legjobb lemezeit.

Alice lassankint felvidult. Már nem érezte olyan lealázónak a dolgot és igyekezettel felelt a kérdésekre, amikkel elhalmozták. Kiderült, hogy a hathetes londoni vendégjáték után semmi akadályja sincs annak, hogy Alice velük menjen Párisba és onnan Cairóba.

— Tud énekelni? — kérdezte Balty a lányt.

— Nem.

Balty megcsóválta a fejét.

— Nem úgy értem, hogy tud-e áriákat énekelni. Csak egy kis hallás és vékony hang kell hozzá. Groteszk hang is jó. Azért jazz!

Jimmie proponálta, hogy menjenek át a színházba. Ott lezárták a próbatermet, Jimmie leült a zongorához és a manager oldalt állt keménykalapban.

Jimmie eljátszotta a monoton, ritmikus kíséretet, amivel majd a dobok és banjók festik alá az éneket. Azután eljátszotta külön a melódiát. A szöveget olvasta Alice.

Énekelni kezdett.

„... A Chilipitettl-Sea fölött délre
mit táncolnak halva és élve?

Ez a tánc ott: az upa-upa!

csupa

szenvedély és lángolás.

Fehéren izzik a kő és vágyódva liheg a nő.
Csupa pára és párna
mintha csak nászutas párra várna a táj.
Az upa-upa csupa
báj...“

Jimmie kérdően nézett Balty Softra, aki megforgatta a szivart.

— Meg lehet próbálni — mondta.

Alice érezte, hogy ezzel megbukott. De viszont nem is mondta, hogy tud énekelni.

Jimmie becsukta a zongorát és hátradőlt.

— Este meg fogja próbálni. Olyan hangja van, mint egy oboának. Mindegy, nem baj. Ezt a számot tegnap nem játszottuk, mert hiányzott a szöveg. Majd valahogy elénekli. Próbáljuk meg még egyszer?

Elpróbálták. Jimmie olyan jó hozzá, gondolta Alice, hogy illenék igyekezni. Ezért még azt is megtette, hogy alaposan kinyitotta a száját, pedig irtózott a hangos beszédétől.

Balty végre is megunt a dolgot s átment a Hotel Milanba, ahol a bankárjával volt dolga.

— De mi lesz, ha nem tudok lépést tartani a zenével? — aggódott Alice.

— Attól ne féljen, — nyugtatta meg Jimmie — minket nem fog lerázni. Most jöjjön.

— Hová? — kérdezte a lány.

— Lemegyünk az éttermebe és eszünk egy roastbeefet.

— Én nem szokam ilyen sokat enni, — panaszkodott Alice, amikor már lent ültek a fényes étteremben.

— Muszáj, pajtás, — felelte Jimmie — különben lötyögni fog a dob.

— Igazán, maguk olyan jók hozzám, — sóhajtott a lány — én olyan buta és ügyetlen vagyok maguk mellett és mégis...

— Szó sincs róla, — ellenkezett Jimmie — maga óriási fölényben van. Mi mindnyájan nagyon tiszteljük magát.

Alice úgy érezte, hogy nevetséges ilyet gondolni is. Ezek a fiuk világjárt művészek és tele vannak pénzzel — és ő, akinek senkije és semmije nincs...

— És az a lány, aki ma este itt volt...? — kérdezte félénken.

— Oh, Doris? Igen. Régi cimborák vagyunk, de már nagyon sok volt a fejében és elrontotta a dolgát.

— De mégis őt illetné ez a hely, nem engem.

— Szerződésszegést követett el, — felelte Jimmie elkomolyodva.

— Bimby! — kiáltott a nézőtér az énekszám után. — Hurrah Bimby! — Ráadást kívántak, de Bimby nem tudott semmi mást.

Sikere volt. A zenekar monoton és mély dobogása mellett hallatlanul kedves és groteszk volt a gilisztavékony hang, amely egy tisztességes arcú lány torkából jött. Mintha harminc nagybőgő kísért volna egyetlen oboát. Alice kényelmetlenül fészkelődött a dobban, Jimmie azt sugta hátulról: hajolj meg! — de Alice hiába próbált meghajolni, nem tudott. A dob lehuzta,

Ijedten nézett a zsufolt nézőtérre s az emberek mindezt színészi produkciónak könyvelték el. S a taps nem akart szünni.

Amikor végre újból játszhattak, Jimmie sokkal gyöngédebben ütötte a dobát Alice oldalán, mint addig.

6.

Doris egy hatalmas, vastag terítővel letakart rekamién feküdt. Selyem pongyola volt rajta, amely csak egy lényegtelen részt takart el kebleiből. Vele szemben ült egy ötven év körüli ur, kék és acélkeménységű tekintettel, finoman göndörödő, őszes hajjal s nagyon jól öltözve. Ez az ur ujságot olvasott.

Okosabb a köztük lezajlott párbeszédet minden kommentár nélkül adni.

Doris: Ne olvass, Brandan.

Brandan: Nem olvasok, szívem (*olvas*).

Doris: Kész van az új ruhám. Piros ribuldin,

Brandan: Tudom.

Doris: Nem akarod megnézni?

Brandan: Majd.

Doris: Hallatlanul jó üzletet csináltam. Negyven font volt.

Brandan: Tessék, szívem, a negyven font (*átadja*).

Doris: Hogy te milyen jó vagy, Brandyl!

Brandan: Mért lennék jó? A negyven fontot már megbeszéltük tegnap.

Doris: Mrs. Bulter kijelentette, hogy hatvan

fontba került volna ugyanez a ruha, ha Bienál csináltattam volna.

Brandan (olvas).

Doris: Husz fontot kerestem rajta.

Brandan: Én kerestem husz fontot rajta, akkor is. Nem?

Doris: De. (Szünet). És mit fogsz csinálni a husz fonttal, amit ezen kerestél, drágám.

Brandan: Még nem tudom.

Doris: Egy hozzávaló aranylaménékalapot Swift-nél lehetne kapni husz fontért. Breaklynél harminc lenne.

Brandan: Vedd meg a kalapot, szívem, itt van a husz font (odaadja).

Doris: Köszönöm, Brandy. (Szünet.) Látod, milyen jó üzleteket kötsz ma?

Brandan: Igen. (Olvas.)

Doris: És mit csinálsz a tiz fonttal?

Brandan: Milyen tiz fonttal?

Doris: Amit a kalapomon kerestél.

Brandan: Mért kerestem én a kalapodon tiz fontot?

Doris: Mert huszáért veszem meg, holott Breakleynél harminc lett volna. De lehet, hogy huszáért kerestél, mert Laffitnél ugyanaz a kalap negyven.

Brandan: Mondd meg egyszerre, mennyit akarsz. Minden kívánságodat teljesitem.

Doris: Brandy... csókolj meg. Egy nagy kéresem van. Tudod, hogy állandóan ugyse maradnék Londonban. Neked is jobb, hogy csak egy hónapig maradj a nyakadon. Te, amit meg

akarsz csinálni, azt meg is csinálod. Azt akarom, hogy Párisba én menjek Jimmiékkal.

Brandan: Miért? Szerelmes vagy Jimmiebe?

Doris: Áh. Ugyan. Egy emberbe, aki így bánik velem?!

Brandan: Nők csak olyan emberbe szerelmesek, aki úgy bánik velük.

Doris: Nem, nem. De szeretem ezt az életet, városról-városra, elég sokat keresek és ami biztos, az biztos. Velük akarok menni és neked segítened kell, hogy sikerüljön.

Brandan: Miben kell segítenem?

Doris: Azt a nőt eltávolítani.

Brandan: Ki az a nő?

Doris: Egy tapasztalatlan macska. Nem lesz nehéz feladat.

Brandan: Nekem semmi sem nehéz feladat. De itt Londonban nem lehet erőszakoskodni. Gondolkodnom kell a dolgon és meg kell néznem a nőt.

*

Brandannek páholya volt az Alhambrában és este beült Doris-szal, hogy megnézze az előadást.

Doris sirt dühében, amikor meglátta Alicet a színpadon, a hét fiúval. S amikor Alice énekelni kezdett, Doris hangosan elnevette magát. A közelben mindenki odanézett.

Előadás után Doris lement az öltözőbe és meglátogatta Alicet.

— Remélem, nem haragszol, hogy délután bolond voltam — kérlette Alicet. — Migrainem volt.

— Egyáltalán nem haragszom, — biztosította Alice, míg felöltözött.

— Van egy ötletem, — mondta Doris. — Sir Brandan amugyis szeretne megismerni. Vacsorázz velünk Licenél.

Alice habozott.

— De ha mégis neheztelsz rám azért a csacsiságért...

Alice a viláért sem akarta ezt a látszatot kelteni. Beleegyezett.

— Csakhogy nincs megfelelő ruhám, — kapaskodott ebbe a szalmaszálba.

— Nem baj, nekem van elég. Egyforma alakunk van.

*

Jimmie biába várta Alicet a közös vacsorához. Alice Sir Brandan és Doris társaságában Licenél ült s estélyi ruhájában olyan volt, mint egy kis sápadt hercegnő.

Amikor Brandan egy pillanatra kiment, Doris azt mondta Alicenek:

— Légy kedvesebb hozzá. Ő Lord Seantern, Anglia egyik legrégibb családjából.

És maga Lord Seantern igen kedves volt Alicehez. Kikérdezte családi körülményeiről és minden egyébről, mint egy gondos, atyai barát.

— Doris, — mondta végül Sir Brandan — kérdezze meg a kis hölgyet, van-e kedve meg nézni Anglia második legrégibb kastélyát?

Alice bizonytalan arcot vágott. Sir Brandan sietve hozzátette:

— Természetesen a maga társaságában.

Alice kénytelen-kelletlen beleegyezett. Azután felálltak s Lord Seantern hazavitte Dorist az autóján, majd Alicet.

Mielőtt Alice kiszállt volna, Sir Brandan megfogta a kezét s kissé fátyolos hangon mondta.

— Nekem is volt egy ilyen kislányom, mint maga, Miss Lane.

Alice nem tudta, mit mondjon. Meghatotta ez a pár szó és zavarban volt, mert nem tudta, mit feleljen rá.

Kiszállt.

Lord Seantern megemelte a kalapját s az autó elsuhant.

*

Alice felment a lépcsőn. Késő volt már. Szobájában egész csomó ruhát, cipőt, kalapot talált, ismert cégek skatulyáiban s egy cédulát:

„Kedves Bimby,

Este nem találtam sehol, ezért írok. Ezekre a holmikra szüksége lesz, nyugodtan elfogadhatja, mert Balty levonja majd a fizetéséből.

Remélem, jól mulatott. Hangoeskájának egész rendes sikere volt, aminek mindnyájan nagyon örülünk. Látta már a plakátot? Jó pofa, mi?! Jó éjt, Bimby.

J.”

*

Alice mély sóhajjal tette le a levelet s most már élvezettel kezdte bontogatni a csomagokat. Magában azon csodálkozott, mennyire belelát

Jimmie az ő lelkébe. Bár ő is beláthatna a Jimmie lelkébe. De meg lehet, hogy Jimmienek nincs is lelke.

7.

Másnap reggel a Travellers Band hét férfitagja arra ébredt, hogy a hideg London felmelegedett irántuk s hogy ebben tekintélyes része van Alice Lane vékony hangjának is.

Nyoma sem volt benne a Doris temperamentumának, de a londoni közönség megérezte az éles kontraszt ellenére is Alicében az angol lányt.

S a lapok meg is irták ezt.

Délelőtt, alighogy kész lett, egy komoly ügyvéd kereste Alicet. Megmutatta neki a szerződést, amely a társaság tagjait mindenféleképpen kötelezi egymással szemben s amely Alicenak az ő fogalmaihoz mérten, órási jövedelmet biztosít évekre. Alice lassan megértette mindezt, — azt is, hogy neki most már jár ez a pénz és felmondani sem lehet neki, mint a Worman & Blériot-cégnél — kivéve, ha valamelyik előadáson saját hibájából nem jelenik meg.

Alice észre sem vette, milyen jól esik neki, hogy így hozzá van kötve Jimmiehez.

Lement az étterembe, hogy egyék valamit. A fiuk már mind ott voltak s mind olyan hellózással s örömmel fogadták, hogy „Bimbynek“ könnyű szökött a szemébe a boldogságtól.

Jimmie mellé ült le és azonnal elmondta, hol volt az este.

— Doris mutatott be neki? — kérdezte Jimmie elkomorodó arccal.

— Igen — felelte Alice — és nem utasíthatam vissza, mert Doris azzal vádolt, hogy neheztelek rá a multkori jelenet miatt. Végre is, csak ő haragudhatnék énram, mert én foglaltam el a helyét itt maguk közt.

— Verje ki ezeket a gondolatokat a fejéből — mondta Jimmie és tojáást rakott Alice tányérjára.

Garwin a homlokát ráncolta.

— Szeretném, ha már Cairóban lennénk és Doris még Londonban.

— Miért? — kérdezte Alice.

A fiuk összenéztek.

Balty Soft feltolta a homlokán a keménykalapot:

— Maga még nem ismeri ezt az életet, Miss,

— Honnan gondolja? — csodálkozott Alice.

— Honnan?! Ahonnan az ember gondolni szokott. A fejéből.

Jimmie rosszalólag nézett rá.

— Balty a legmodortalanabb köztünk. Pedig ez nagy szó.

Alice nevetett.

— Isten őrizze az embert attól, hogy zenésszel legyen dolga — morgott Balty mérgesen. — A zenész a világ legkétszínűbb fráttere. Minél jobb zenész, annál rosszabb ember. Szivesebben menedzselnék egy vérebét, amelynek idomított skorpió szurkálja a farkát, mint egy világhírű hegedűművészt.

Majdnem lenyelte a szivart, mérgében.

Alice azzal a boldog érzéssel vált el Jimmietől, hogy, ime, valaki várni fogja a Hotel Toronto halljában, még pedig nyilván türelmetlenül. Lord Seanternről és kastélyáról megfélekedzett, mire összevásárolta a szükséges halványsárga, — kék és tompazöld holmikat s a szállóbeli lakására küldette őket.

Valahogy kedve támadt megváratni Jimmiet. Sétálni indult. Maga sem tudta, hogy került a Fleet Streetre.

A rohanás utcája. Csöndes falak mögött lázas dohogás, dobogás, tollak percegése, ólombetűk ömlése, sorakozása, gépek dübörgése. Fleet Street. Alice nem sejtette, hogy holnap ilyenkor elsőoldalas, head-line-hir lesz belőle.

Az egyik sarkon nagy nyikorgással autó állt meg előtte s Doris ugrott ki belőle.

— Micsoda szerencse, téged kereslek éppen! — kiáltott Doris. — Együtt ebédelünk, jó? — aztán a kocsi kivisz Seans Hillbe. Sir Brandan számít ránk. Jó?

Alice naivan vállat vont. Bementek egy apró, de előkelő étterembe.

Alice kisurrant, míg Doris az étlapot vizsgálta teljesen nélkülözhető aranykeretes lorgnonján, — bement egy telefonfülkébe s felhívta a Toronto-szállót.

— Halló, kérem Mr. Cruyst a telefonhoz.

Egy férfihang jelentkezett esakhamar.

— Halló, Mr. Cruys van a telefonnál? — kérdezte Alice.

— Nem, kérem — hangzott a válasz, — itt Jimmie beszél.

Alice elnevette magát.

— Halló, Jimmie — adta meg magát — egy vallomással tartozom. Sir Brandan megkért, hogy nézzem meg a kastélyát délután. Doris is velem jön. Nem utasíthattam vissza, Doris anynyira kért.

— Igen — a férfi hangja rekedtté és barátság-
talanná vált. — És miért mondja ezt nekem?

— Semmi... csak azt gondoltam... érdekelni fogja, ha... hogy hol vagyok délután... és...

— Nem mondhatná le az egészet? — kérdezte Jimmie szinte gorombán.

— De miért? — csodálkozott Alice, — hiszen Lord Seantern...

— Vagy még jobb lenne, ha magukkal mehetnék. Nézze, én nem ismerem ki magam a maguk lordjai között. Elhiszem, hogy maga rögtön meg tudja állapítani, hogy ki lord és ki nem. De...

Alice nevetett.

— Ideküldöm Dorist. Beszélje meg vele, hogy maga is kijöhessen Seans Hillbe. Nem is lenne rossz.

Alice letette a hallgatót az asztalkára és visszament az étterembe.

— Jimmievel beszéltem — ujságolta Dorisnak — és szeretném, ha te is beszélnél vele. Ki akar jönni velünk.

Doris felállt.

— A telefonnál van? — kérdezte.

— Igen. Siess.

Doris kiment.

A fülkébe érve, fogta a hallgatót és a helyére csapta. Várt egy darabig és visszajött.

— Beszéltem vele, — mondta — ő is ki fog jönni, már a kedvemért is. De ő később jön, vonaton. Most még nem ér rá. Be kell valamit valanom, Alice. Jimmie és én halálosan szeretjük egymást, csak sokat veszekszünk. De remélem, ma délután ki fogunk békülni egymással.

— Remélem, Doris — mondta Alice s a torka összeszorult.

8.

Jimmie fel-alá járt a hallban. Nyugtalansága nőttön-nőtt.

Emberek jöttek, mentek. Az őszi estében lámpák ragyogtak s a fényük megtört a sáros, nedves aszfalton. A nagyváros robaja, szirénái, lár-mája, élete tombolt kint, míg idebent meleg volt és aránylag csönd is.

— Már vissza kellett volna jönni! — mondta Jimmie olyan hangon, hogy Balty Soft levette a keménykalapját.

— Majd jön, — mondta megnyugtatóan.

— Nem tetszik nekem a dolog, — folytatta Jimmie ingerülten, ideges hangon. Felhívtam telefonon, azt mondta, valami Seantern lordhoz megy délután Dorisszal. Mondtam, én is kimen-nék velük. Elment, hogy Dorist küldi a telefon-

hoz. Doris nem jött. Azóta nem hallottam róluk semmit.

— Hová mentek?

— Nem tudom! Már minden telefonkönyvben utána néztem, de nem találok Seantern, vagy Seentarn lordot.

— Talán Santom?! — kérdezte Balty.

— Eredj a fenébe.

Lejött Paul, Garwin és a többiek. Félnyolc volt, ettek valamit. De egyiküknek sem ízlett az étel.

Folyton a forgóajtót figyelték.

A forgóajtó forgott, emberek jöttek, de Alice nem jött.

— Nem jön! — mondta Garwin, letéve a vilátlát. Jimmie úgy dobolt a késével, ahogy a világ legjobb dobosához illik.

— Ki nem jön?! — kérdezte feszülten.

— Bimby.

— Majd jön, — mondta Balty Soft, aki keménykalapban ült az asztalnál.

Paul vállat vont.

— Balty nyugodt. A mi pénzünk vész el.

— Persze, — felelte a vádlott — ti csak a pénzért izgultok. De Jimmie és én a nőben is érdekelve vagyunk.

Jimmie mérgesen nézett rá.

— Pardon! — mentegetőzött Balty — csak én vagyok érdekelve. Legalább is a lány bukik rám, ezt észrevehetted.

— Hülye! — morogta Jimmie. Balty Soft felállt és kiment.

Negyedkilenczór el kellett indulni. Balty is visszajött, nyilván szokott inspekciójáról a színpad körül. De Jimmie az utolsó pillanatig ki akart tartani.

Valóságos szónoklatot vágott ki:

— Most látom csak, — mondta — milyen derék fiuk vagytok. Olyanok vagyunk, mint egy nagy család. Ha ennek a szegény lánynak baja történik, ha valaki megirigyelte tőle a háromnapos boldogságot, akkor azt a valakit megölöm. I'll kill 'em — és ha a Sing-Singben öregszem is meg.

— Howgh — felelte Balty.

Ebben a pillanatban lépett be Doris.

Jimmie megragadta a vállát.

— Hol van Alice?!

— Alice? — felelt a nő. — Tőlem kérdezed?

— Tőled. Együtt mentetek a lordhoz.

— Fenét! Alice mindenáron rá akart venni, hogy gardirozzam. De én ismerem már Sir Brandant és nem kérek belőle. Ha neki Alice a legújabb szeszélye, — én nem vagyok elefánt.

— Mért nem jöttél a telefonhoz?

— Mikor?

— Alice azt mondta, hogy a telefonhoz küld téged.

— Egy szót se szólt. Nem is tudtam, hogy veled beszélt. Véletlenül találkoztunk. Nagyon nagyra vagy ezzel az Aliceoddal. Majd kibujt a bőréből, amikor Sir Brandannel megismerkedhetett.

— Hazudsz! — dörögte Jimmie.

— Mért hazudnék? — csodálkozott a lány.
Batty türelmetlenkedett.

— Nézd, boy, én is ugyanazt gondolom, amit te, de az első az előadás és most nem tehetünk semmit.

— Vagyis...?!

— Come on. Majd előadás után meglátjuk.
Alice nincs itt.

— Valami történt veled!

— Lehet, — szólt közbe Garwin, a szenior —
de most még nem tudjuk. Lehet, hogy megkés-
sett. Lehet az is, hogy jószántából maradt kint.
Doris itt van és...

Meglehetősen késő volt már. Doris sietve be-
öltözött. Jimmie nem ment el az oldala mellől.
Teljesen hidegen hagyták Doris bájai, csak az
arcát figyelte, hidegen és szigoruan.

Doris ledobta magáról a fehérneműt és a tol-
las kosztümöt kapta a kezébe. Egészen közel
ment és átölelte Jimmiet.

— Ugy szeretlek... darling...

Jimmie nem felelt.

— És te?! — kérdezte Doris. Jimmie a szem-
benlevő állótükörre nézett, ahol féhéren világi-
tott a puderes lánytest s mögötte a fekete frakk.

Mint egy kubista kompozíció.

Jimmie egy mozdulatot se tett, miközben
felelt:

— Nyugodt lehetsz, aranyos, ha Alicenak a
hajaszála meggörbül, érted? — akkor így, ahogy
vagy, kidoblak az uccára.

Azzal megfordult.

— Mrs. Newman, — mondta — egy keféért kérek.

Lekefélte a pudert a frakkjáról.

*

Balty bezárta a szobáját belülről s ránézett a többiekre, igen komoly arccal:

— Lord Seantern nem létezik. Tudakozódtam. Ellenben létezik egy Brandan Terson nevű, elegáns megjelenésű kétes alak, akit Dorisszal láttak. Jimmie és én bemegyünk a Scotland Yardra. Ti itt maradtok a hallban és amint telefonozunk, jöttök. Hogy a rendőrséggel, vagy anélkül — mi nyolcan el fogunk intézni pár ilyen kifent csirkefogót. Nálunk Newyorkban különbek vannak. És én leszek az első, aki bele nyomom a pecsétgyűrűmet annak a csirkefogónak az arcába, aki ezt a dolgot kitervezte.

Azzal mélyet szivott a kialudt szivarcsonkból s elindult. Jimmie sötét arccal mögötte. El volt szánva rá, hogy nem jön vissza a lány nélkül.

9.

A soffőr becsapta a félkör alakú ajtót s a hat-hengeres Sunbeam elindult. Sütött az őszi nap, Alice hátradőlt s mélyen lélegzett. Doris a soffőr hátát nézte elszánt tekintettel.

Alice nem tudta, Cheswicken, vagy Dorkingon haladtak-e át? — csak a kék eget nézte odafönt. Felriadt, hátranézett. Nagyon meglepődött:

most haladtak el Hammersmith mellett. Háromnegyedóra mulva zöld vetések közt kanyargott az út. Kis, pirosfedeles házak álldogáltak tétován a dűlőutak körül. Doris egy szót sem szólt. Egy jelzőtábla jobbra, a betük mögé mutatott: *Kensington 4 mérföld.*

Alice csak egy nagy zöld parkot látott, — hirtelen álltak meg.

Doris kiszállt.

— Itt vagyunk? — csodálkozott Alice.

— Igen, Miss Lane — csufolódott Doris. — Itt vagyunk.

A soffőr s az autó eltűnt. Kavicsos úton, öreg fák közt mentek a házig, amely Alice laikus becslése szerint, legfeljebb száz esztendőös lehetett. Az ablakok és ajtók sötétzöld zsalugáterrel takarva. Sir Brandan az ajtóban állt, kitárt karokkal.

— Isten hozta magukat. Jöjjenek beljebb.

A berendezés vegyes volt. Volt régi vitrin, de voltak századelejei ocsmány giccsek is. Alice zavartan nézelődött. Ez lenne Anglia második legrégibb kastélya?

Doris már szinte otthonosan mozgott. Sir Brandan szórakozott volt, vagy annak látszott. Gyakran kért bocsánatot, kiment, hogy telefonozzon. Az is feltűnt Alicenak, hogy inast nem látott sehol.

Alice tréfásan megjegyezte, hogy ez a kastély bizony nem az, aminek Sir Brandan lefestette.

De Doris csaknem gyűlölködve nézett rá. Majd szó nélkül kiment.

És Jimmienek nyoma se volt. Alice eddig semmi félelmet sem érzett, mert biztosra vette Jimmie jövetelét. De most megborzongott, mert megrohanták a kétségek. Kis karóráján háromnegyed hat volt.

Motorzugást hallott. Megpróbált kinézni az ablakon, de sötét volt odakint. A motorzugás elcsöndesedett.

Alice az ajtót figyelte.

Sir Brandan lépett be.

— Ki... ki jött... — kérdezte Alice.

— Senki, gyermekem. Doris ment el az autón.

— Elment?! — sikoltotta a lány. — Dehát én... nekem bent kell lennem estére a városban... én fellepek és...

— Nincs már szüksége rá, gyermekem, — mondta Sir Brandan megnyugtatóan — üljön le és hallgasson meg.

Alice leült. Szemei könnyesek és rémültek voltak, alsóajka remegett.

— Én teljesen egyedülálló öregember vagyok, — kezdte a férfi — nincsenek utódaim. A vagyonom és rangom füstté válik, ha meghalok. Már említettem magának, hogy szegény kislányomra emlékeztetnek az arcvonásai. Neki is ilyen tiszta, becsületes arca volt, mint magának. Én örökbefogadom magát, Alice. Lady Seantern lesz a neve, gazdag lesz és ezért természetesen nem kívánok semmit.

Alice hallgatott.

— Kivéve azt a csekélységet, hogy színpadon ne szerepeljen. De hiszen ezt mondani se kell.

Alice halántékán vadul lüktetett egy ér. Tisztán látta már az egész cselszövényt. Nem volt benne bizonyos, de nem tudott másra gondolni, mint hogy Doris terve volt az egész.

Bizonyosságot akart szerezni.

— Nagyon megtisztelő az ajánlata, Sir Brandan. De mégis, tudni szeretném, mi az, amit tőlem kíván, pontosabban.

— Mondom, semmi. Csak, hogy ne dobolja-
nak magán félmeztelenül az Alhambrában,
esténként.

— Szóval... már ma se.

— Természetes.

— Mennem kell, — mondta határozottan
Alice. — Kérem, bocsásson el.

Sir Brandan csalódott arcot vágott.

— Csalódtam önben, — mondta fájdalmas
hangon — nem tudtam, hogy sokat kérek ezzel.

— Nem hagyhatom cserben azokat, akik jók
voltak hozzám.

A férfi fanyarul mosolygott.

— Hát menjen, — mondta — tessék, az ajtó
nyitva van.

Alice kirohant. Semmi fényt nem látott a vak-
sötét éjszakában.

Visszafordulni nem mert.

Rohanni kezdett valami úton.

Brandan Terson, egyedül maradván, ismételtén vállaltvont.

Azután felragyogott a szeme.

— Ez így nem jó. Nem. Doris megkapta, amit kért, mégis Alice az üzlet.

A Trawellers Band hajlandó lesz fizetni Alice-ért. Nem szabad elengedni a lányt.

Köpenyt kapott magára, csöngetett. Egy néger jött be.

— Hozd a reflektort, Willie.

Mind a ketten lerohantak s végigvilágították az országutat. Alicet nem látták sehol.

Egy autó robogott el előttük London felé. Csak a soffőrülés kislámpái égtek, de Brandan látni vélte, hogy a bentülön keménykalap van s a szájában rövid szivar.

Siettek tovább.

Kőhidhoz értek. A hold kibukkant egy pillanatra felhőtakarói mögül.

A fehér hídfeőn ott feküdt Alice. Vörös haja kibomlott s homlokán véres seb tátongott. Észméletlen volt.

Brandan gyöngéden a karjába kapta. Bevittek a házba. A néger konyakot és szódát hozott.

A lány nem tért magához. Brandan viszont nem akart orvost hívni.

Kimosta a sebet. Azután előhozatta a kisautóját s belefektette Alicet. Maga ült a volánhoz.

Most egyenes uton mentek, felesleges kerülők nélkül s félóra múlva bent voltak a városban.

Közben Alice halkan nyöszörögve, magához tért. Brandan a szívére hajolt s a pulzusát tapogatta. Nem tudta, mit kezdjen vele.

Végül megállt a városi lakása előtt és feltámogatta Alicet. Senki se látta meg őket.

Lefektette és bekötözte. Alice elaludt.

Brandan tenyerébe temette arcát és gondolkodott.

Mit keresett Balty Soft odakint, Whiteham Manorbán?

Ő ütötte volna le ezt a lányt?

Felugrott. Bezárta a lakást, elrohant. Jimmievel akart beszélni.

Jimmie nem volt ott a szállóban. A többi hatan ott voltak. De velük semmi beszélőnivalója nem volt.

Érezte, hogy Alice életveszedelemben forog. Valamilyen ismeretlen ellensége van.

És azt is érezte, hogy ez a lány kevésbé érdemelte meg azt a sebet a homlokán, mint bárki.

Elhatározta, hogy frontot változtat. Nem volt érzélgős ember. Nem volt Lord Seantern. Nem volt Sir Brandan.

Nem volt dús gazdag magánzó. Csirkefogó volt.

De tényleg volt egyszer régen egy lánya, aki fiatal és ártatlan volt, mint Alice.

11.

Sir Robert Beaverback felhívta telefonon Sir George Padmoret, a Scotland Yard „főnökét” s

s így Jimmie és Balty Soff managerét azonnal Sir George elé vezette az altiszt.

A fogadtatás mégis hűvös volt, mert — nos, minden nagy dolog ilyen apróságon mulik — Balty keménykalapban állt meg az államtitkár íróasztala előtt. A szivart előzőleg kiejtette a szájából. Balty nem gondolt ilyesmire, ha komolyra fordult a játék és feltételezte az államtitkárról, hogy nem törődik a kalappal. Az államtitkár mégis furcsa arcot vágott.

— Sir George, — mondta Jimmie — egy fiatal leány eltűnését akarjuk bejelenteni. Az illető Alice Lane, angol hadiárva, aki produkciónkban szerepel s ma este nem jelent meg az előadáson. Az a gyanunk, hogy egy állítólagos Lord Sean...

— Majd intézkedem, — szakította félbe Sir George. Csöngetett.

— Ugyanis — tette hozzá — ez nem tartozik rám. Én nem szoktam nyomozást folytatni, de a legjobb emberemet küldöm ki majd.

Balty dühösnek látszott: mélyen szemébe huzta a kalapját s árgus-szemeket vetett Sir Georgera.

Közben belépett az altiszt.

— Parancs, Sir — tisztelgett.

— Keresse meg — utasította az — Winshaw felügyelőt s ha bent van, küldje a szobámba.

Az altiszt elment.

— Foglaljanak helyet addig, — mondta az államtitkár.

— Nálunk másképp dolgoznak, — morogta

Balty. De Sir George szerencsére nem figyelt oda.

Amikor Winshaw, aki szögletesarcu, közepmagas, tárgyilagos ember volt, belépett, meglátta azonnal a helyzetet.

Szokatlan volt, hogy Sir George éjjélkor fogadjon embereket. Arckifejezése viszont barátság-talan, amit megmagyaráz a Mr. Soft fején levő keménykalap.

— Winshaw, — kezdte Sir George, de a felügyelő bocsánatkérő mozdulattal közbeszólt:

— Most hallgattam ki Brandan Tersont az ügyben, — mondta — a kisasszony biztonságban van, valaki fejbevágta. Az urak hazamehetnek.

Sir George büszkén mosolygott s csaknem szeretettel nézett Winshaw felügyelőre. Tekintete azt mondta: Látjátok, így dolgoznak nálunk!...

De Balty feltolta a kalapját a homlokára és így szólt:

— Mi nem szoktunk hazamenni üres kézzel, Mister. Hol van a lány és ki ütötte fejbe?

Winshaw felügyelő elmosolyodott. De ez nála vicsorgásnak tűnt: felsőajka felszaladt s egy sor fehér fog villant ki alóla.

— Miss Lane a Hotel Toronto-beli lakásán van.

— Köszönöm, Sir George! — rivallta Jimmie és kirohant.

De Winshaw közelebb lépett Baltyhoz és rávicsorgott:

— Hogy ki ütötte fejbe, azt majd ön fogja megmondani, Mr. Soft, nekünk.

— Én?!

— Hogyne. Megtaláltuk a soffört, aki magát kivitte oda, ahol Miss Lanet megtalálták.

Ez volt Winshaw egyik trükkje: a beugrató-módszer. Szó sincs róla, a soffört nem találták meg. Nem is találhatták meg, mert Balty maga volt a sofför.

Winshaw a szobájába cipelte a managert és leültette egy székre. — Most pedig beszéljen! — kiáltott rá.

Balty megigazította a kalapját.

— Nem tudok semmit. Tudakozódtam Sir Brandan után és megtudtam, hogy ilyen nevű lord nincs. Nem akartam kétségbeejteni a többieket. Kimentem a szálló elé s láttam, hogy egy taxi áll ott. Vagy tíz perce lődörög itt már, mondta a portás. Kire vár? — kérdeztem én. A Travellers Bond egyik tagja rendelt ide fél-hatra, Sir — felelte a fickó. Nem tetszett nekem a dolog. Mit mondtak, mennyi benzint pakkolj be? — firtattam. Telefonon rendelte, Sir — felelte — azt mondták, Kensington Hill alá megyünk, valami házhoz. Mondom, ha akarsz tíz fontot, pucolj el, majd én ülök a helyedre. Elátette a tíz fontot, felvettem a sapkáját, kabátját, beülök a volánhoz.

— Na és? — kérdezte Winshaw feszülten.

— Van egy zenészünk: Paul Letter. Nőse ember, derék fiú. Ő volt a rendelő. Keménykalapban, szivarral, — egészen úgy néz ki, mint én,

Mindenáron ki akarta világítani a kocsit belülről. Azt mondja, robogjak, ahogy tudok. Rohantam.

Megálltunk egy ház előtt, Kensington Hillben, Kiszállok.

— Paul — mondom — mit jelent ez? A fiuk ott ülnek és várnak, Micsoda külön utjaid vannak neked?

Rámnéz, megismer.

— Balty — azt mondja izgatottan — ebben a házban van a lány. Kinyomoztam. Meg kell, hogy mentjük. Nem akartam, hogy Jimmie tudja, — halálosan szeretem Alicet. Meg kell, hogy találjam. Segíts.

— Paul bement a házba. Kijött. Nincs bent senki — mondja. Megnézi a kertben. Senki. Megjegyzem, mi a ház mögött álltunk s egy dűlőuton. Két ablak világos volt. De Paul átkutatta a házat s nem volt bent senki. Lejjebb mentünk. — Kanyarodj fel az országútra és várj, körülnézek az istállóknál.

Kutyaugatást hallottam, meg lépéseket. Paul jött, halálos rémülettel az arcán. Nincs itt, Seholl! — kiáltotta rekedten. Gyerünk, mert még észreveszik, hogy hiányzunk. Balty, kérlek, ígérd meg, hogy nem szólsz Jimmienek erről. Ő is szereti Lizziét. Kicsit különösnek találtam ezt a bolondságot, amikor a lány nyilván életveszélyben forog, de megigértem, hogy nem szólok. Paul beült s én hajtottam, mint az őrült. Ez az egész.

*

Paul Letter csodálkozva hallgatta végig a felügyelő és Balty előadását.

— Ebből egy szó sem igaz. Én nem voltam Kensingtonban és nem ültem taxiban.

Doris, aki ott állt mellette, helyeslően bólintott. Balty megforgatta a szivart. — Hát talán én hazudok?

— Nyilván. Mert igaz, hogy Balty másfél órát volt távol délután, de én ki se mentem a szállóból. Fél hattól nyolcig itt voltam.

— Tanu?! — kérdezte élesen Winshaw.

— A feleségem — és Paul Dorisra mutatott.

12.

Jimmié mélabusan ült Alice ágya mellett.

— Én azt hittem, hogy magát elkábitották.

— Mivel? — kérdezte cérnahanon a lány — hiszen nem ittam semmit.

— De a ranggal és egyébbel. Ezek a lordok nagyon hatásos emberek.

— Hogy tetszett a közönségnek Doris? — kérdezte csipősen a lány.

— Oh...

Jimmié nem tudott felelni.

— Még nincs tisztázva, hogy maga minék ment ki ehhez a csirkefogóhoz és miért maradt ott?

— Kételkedik bennem? — kérdezte Alice.

— Igen. Miért ne? Egy lord — vagy Jimmié?

— De hiszen Doris azt mondta, hogy maga

is kijön. És én vártam, vártam. Maga nem jött, de Doris elment és egyszerre bejött ez a... Sir Brandan... és...

— Sir! — kiáltott Jimmie — csirkefogó, nem Sir!

— És ajánlatot tett nekem,

— Ajánlatot?

— Igen. Hogy adoptál. Ha lemondok a színpadi szereplésemről.

— Hát... arról le is mondhat.

— Miért?! — Alice felült az ágyban.

— Feküdjön vissza. Csak nem képzeled, hogy két vastag dobverővel fogom ütni magát, amikor a fején seb van?

— Oh — felelte duzzogva a lány — attól üthet.

— Nem üthetem.

— De üthet. Vagy nincs rám szüksége többé?

— Alice...

Jimmie végighuzta a kezét a haján és a torkát reszelte zavarában. Majd kiment.

Az ajtó előtt Winshaw felügyelő és Balty várta.

Tulajdonképpen hallgatództak volna, de egymás előtt restellték.

Félrevonultak és Balty elmondott mindent, Paul nyilván hazudik. Doris szereti és fél, hogy el kell válnának. Természetesen ő volt, akit Balty Kensingtonba vitt, de nem igaz, hogy Alicet szereti.

— Nem is ajánlanám — morogta Jimmie.

Shine, az Alhambra igazgatója két kétkedő s feldult lelket hagyott a szállóban maga mögött. Jimmie azt vitatta, hogy Alice nem léphet fel ilyen állapotban, Balty erősködött: felléphet, majd bevesz valami port.

— Nem engedem fellépni — jelentette ki Jimmie.

— Jó — volt a válasz —, akkor Doris lép fel.

— Nem! Arról szó sem lehet, tudod.

— Hanem?

— Lemondjuk a mai előadást.

Balty megigazította a kalapot. — Chicagóban gépfegyvertüzön át mentünk a színházba. Carolinában a földrengés kiütötte a kezetekből a hangszereket. Manhattan válogatott gunmanjei lestek rátok a kiskapunál, amikor a Williams-racket meg akart szabadulni a világ legjobb jazz-zenekarától. De az előadást hat év alatt még soha sem mondtuk le. Nem is fogjuk.

Bejött Paul.

Odament Baltyhoz: — Balty, öregem, nem tudom, miket beszéltem tegnap, azt hiszem, megörültem arra a feltevésre, hogy Doris és én el fogunk válni... elég bajom van ugyanis, ne gyanúsítsatok engem olyasmivel... mit csinál Miss Lane?

Jimmie ránézett.

— Csak egyetlen beszélőnivalód lehet velünk, Paul — mondta —, megmondani az igazat.

— Kimentem oda — mondta Paul elkinzott

arccal —, nem Alice, hanem Doris miatt. Félte-
kenység kinzott ezzel a Brandannel szemben.

— Öregem, te rengeteget hazudtál tegnap óta
— csóválta a fejét Balty —, többet, semmint
hogy még kiderülhessen rólad, hogy ártatlan
vagy a végén.

Paul vállat vont.

Alice megjelent az ajtóban, felöltözve. Sápadt
volt s gyöngének látszott, de nagy igyekezettel
lépkedett. Paul kiment a másik ajtón, Balty és
Jim összenéztek.

— Egészen jól vagyok — mondta Alice —,
fel tudok lépni este.

— Jimmie azt akarja, — mondta a manager
— hogy ma Doris lépjen fel.

— Nem igaz! — Jimmie vörös lett a dühtől.
— Le fogjuk mondani a mai előadást.

— Kisasszony — siránkozott Balty —, ez há-
romezer fontba kerül nekünk.

— Nem, nem! Fel fogok lépni.

Délben nagy csokor őszirózsát hoztak Alice-
nak. Alice a hallban vette át s nagy igyekezet-
tel és örömmel kezdte kibontani — valahogy azt
hitte, Jimmie küldte a virágot. De valaki a ke-
zére ütött s a csokor a földre esett.

A merénylő egy szögletesarcu, rhomboid-orru
ur volt. Alice kétségbeesetten kiáltotta:

— Jimmie! Ez az ur...

Jimmie kezét fogott a rhomboid-orruval. —
Halló, Winshaw!

— A kisasszony nyilván neheztel rám a szép

virág miatt — mondta a felügyelő. — Hajlandó vagyok másikat venni helyette.

Bőrkesztyűt huzott s felemelte a csokrot. Szét-huzta a selyempapirost.

Gombostűszerű tűskékkal volt tele a csokor szára. S mindegyik tű egy csöppnyi gumitömlőben végződött. Ebben volt a mérég.

Winshaw odahívta egy civilruhás emberét.

— Vigyázz, tedd skatulyába s vidd a Kémiai Intézetbe. Választ kérek.

Azután Alicehoz fordult.

— Vigasztalhatatlan vagyok, Miss Lane. Ügyetlenség volt az egész. De most felküldtettem a szobájába.

— A csokrot? Ugyan! Nem is tudom, ki küldte.

— Nyilván Jimmie — mosolygott a felügyelő.

*

Winshaw komoly arccal nyitott be Tersonhoz.

— Nos, Brandy — kezdte —, itt az alkalom, hogy a Scotland Yardnak szivességet tegyél.

— Nos? Halljuk.

Windshaw leült.

— Miss Lane nem látta a támadóját, aki hátulról támadt rá. Doris és Paul egymás alibijét igazolják. Most nem tudok még hozzájuk férni. Egy öreg hölgy virágcsokrot küldött Alicenak délben. Tűk voltak benne, mérgezett tűk. Patkánymérég. Pfuj. Csak egy módon tudok biztonságot nyújtani ennek a lánynak.

— És pedig?

— Ha a feltevéseim helyesek, akkor minden Doris körül forog. A gyilkosnak meg kell tudnia, Terson, hogy Doris a te szeretőd volt.

— Miért kell megtudnia?

— Mert akkor te leszel a legnagyobb ellenfele és nem az a szerencsétlen lány.

— All right. Ezzel, remélem, levezekelhetem egy részét a vétkeimnek.

— Igen — föltéve, mondom, ha szerelem van a dolog mögött.

14.

Este hat óra volt s mindannyian összegyűltek az ebédre. Winshaw is velük volt. Doris fent volt a szobájában, természetesen oda küldette az ebédjét. És Terson is fent volt nála.

Winshaw szerette volna tudni, látta-e Paul Tersont, amikor idejött? De Paul, Winshaw és Jimmie közt fesztelenül evett.

— Komám — mondta Jimmie —, kár ebből szomorujátékot csinálni. Te azt hiszed, mi ellenségei vagyunk Dorisnak. Holott ő volt az, aki nem viselkedett tisztességesen.

— Kikérem magamnak! — sziszegte Paul. De Winshawnak úgy tűnt, hogy a felháborodása nem volt őszinte.

— Ne haragudj, de nyilvánvaló, hogy ennek a Tersonnak a babája volt.

Paul tágrányított szemekkel nézett rá.

— Tersonnak?

És nevetni kezdett. Féktelenül nevetett.

— Most árulta el magát — gondolta Winshaw. Paul később mégis felment a Doris szobájába s hármásban maradtak ott egy darabig.

Winshaw felügyelő félrehívta Jimmiet.

— Finále — mondta. — Izé, Jimmie — kinél vannak az öltözőkulcsok?

— Mindegyik öltözőnek egy kulcsa van, felügyelő ur, és azt mindenki magánál hordja. A hangszereink nehéz pénzt érnek, ezért mindenki maga felelős...

— Szóval a Miss Lane öltözőjének kulcsa... Miss Lanénél van?

— Hogyne.

— Mióta?

— Az első este óta. De hiszen ezeket a hangszereket nem érdemes ellopni, mert az értékesítésük rettentő nehéz.

— Hallgasson ide — és kimentek az utcára karöltve. Winshaw előadta a haditervet. Közben Terson élve elment és Paul nyugodtan visszaült a többiek közé.

*

A terem sarkában van egy telefonfülke. Jimmie véletlenül nyitvahagyta az ajtaját és egyes szavakat ki lehetett hallani.

— Hallo... Goyner, maga tegyen hirdetést be... előadás után meg lehet nézni... ujat vesznek. Ötvenöt centi... a hangja nagyszerű... mint az üstdobé! Aki érdeklődik, az előadás után várjon rám a Miss Lane öltözője előtt. Bármikor, — igen. A másik már kész van, csak el kell hozatni.

Jimmié visszament az asztalhoz. Garwin magából kikelve nézett rá: el akarod adni a dobot? Megörültél?

— Rendeltem egy másikat, azt már unom. Miss Lanének nem áll jól.

— Egy százötven fontos dob... — mondta a szaxofonos.

Paul felállt és Doris után iramodott. A lány éppen az utcára lépett. A többiek összemosolyogtak.

Alice-szal nem volt semmi baj az előadáson. Elénekelte az *upa-upa-songot* és ringatta a derekát, az ütések ritmusára. És előadás után bevett egy fejfájás elleni port és felöltözött, amikor kopogtak.

— Tessék.

Jimmié jött be.

— Miss Lane — mondta komolyan —, ne haragudjék, hogy zavarni fogjuk, de egy vevő érkezett a dobra s be kell hogy vezessem.

Bejött egy vöröshaju öregúr, aki bemutatkozott — Steeringernek hívták — s mögötte Balty Soft. A vörös megnézte a dobot, elmagyaráztatta a berendezését magának. Szakszerűen megforgatta a csavarokat.

Alice növekvő szívfájdalommal nézte, hogy hogyan alkusznak a dobjára. Jimmié látta ezt és örömében ordítani szeretett volna, de uralkodott magán.

Steeringer végül is megvakarta a füle tövét.

— És — kérdezte jellegzetes, rekedt hangon — mit kérne ezért a dobért.

— Ez egy drága dob — felelte Balty.

— Tudom — türelmellenkedett amaz —, de mennyi?!

— Ezerkettőszáz font — mondta Balty.

— Megörült?! — Steeringer riadtan nézett rájuk.

— Egy fillérrel se olcsóbb. Minekünk is ennyibe került.

Steeringer arcán látszott, azt akarta mondani, hogy ez nem igaz. De csak a fejét ingatta kétségbeesetten.

Kis szünet állt be, Jimmie feszülten figyelt.

— Nem adják... olcsóbban? — vinnyogott a vörös.

— Nem — hangzott a válasz.

— Hát... és ha kifizetem az ezérekétszáz fontot, akkor mindjárt... el is vehetem?!

— El.

Steeringer előhuzta a pénztárcáját. Jimmie megismerte a pénztárcát, bár az már nem is volt fontos. Aki ezerkétszáz fontot ad egy kétfenekű dobért, az valamit tud a dobról. Winshaw felügyelőnek kezdett igaza lenni.

Jimmie éleset füttyentett. Az ajtó felpattant és Winshaw felügyelő törtetett be négy rendőrral. A vöröshajuról lerántották a parókát és ledörzsölték a festéket. Paul volt.

Megbilincseltek s a négy rendőr elvitte. Balty magával cipelte Alicet, aki kétségbeesetten tiltakozott.

Jimmie és Winshaw nekiláttak a dobnak. Csartak, kopogtak rajta. Szétszedték,

Kiderült, hogy a vízszintfűlő lapja köröskörül kettős falu volt. Nem kétfenekű volt, hanem négy.

Vagy nyolcezer font ára kokaint találtak benne.

— Az első feltevésem az volt — mondotta a felügyelő —, hogy Paul azért tette mindezt, hogy ne kelljen elválnia Doristól. Ez így is volt, csak hogy azért, mert együtt bonyolitották le az üzleteiket. Minden országban és városban volt egy ügynökük, mint Londonban: Terson.

Dorisnak az, hogy kitették a Travallers Band-ből, azt is jelentette, hogy nem tudja folytatni a kokaincsempészt. Garwin, a zongoristájuk valami okból már Baltimoreban gyanút fogott és Londonba érve, telefonozott nekem, hogy figyeltessem Dorist. Ezért rendezte a fizetésemelési szcénát Doris — hogy a gyanút elterelje magáról. De nem hitte, hogy ez szakításra vezet majd.

Amikor a változás bekövetkezett, Doris nem tudott hozzáférni a dokhhoz. Amikor megtudtam magától, hogy a kulcs, az öltöző kulcsa Alice-nál van, rögtön arra gondoltam, hogy itt nem szerelemről volt szó, hanem valami kézzelfoghatóról. A kulcs miatt ütötte le Paul Alicet — ha nem is tudták egyelőre félretolni, legalább ezt a szállitmányt kellett menteniök. De maga Terson és a szolgálja zavarták meg Pault és a kulcs Alice-nál maradt. Terson szerepe...

— Elég — mondta Jimmie — a gyomrom kavarog. Majd holnap mesélje tovább.

Alice tovább faggatta Jimmiet.

— Dehát mi történt? Miért titkolják?

— Nem titkolózom. Paul és Doris az utcán csókolóztak és a rendőr bácsi meglátta őket, Most ezért kiutasították őket Londonból.

— Ne tréfáljon.

— Nem tréfálok. Terson volt a felbujtó s ő elmenekült. Előzőleg írt egy levelet az államtitkár bácsinak, hogy az összes hibákat azért követte el, mert egy szép, jó, ártatlan kislány került az útjába, aki emlékeztette őt valakire.

Baltyval együtt nyolcan ültek egy asztalnál amikor Alice elpirulva, így szólt:

— Ha szükségük van egy új benzsójátékosra...

— Igen, — felelte Balty, — Éppen most ajánlottak egyet.

— Én tudok egy fiatalembert... Oxfordban végzett... azután kénytelen volt beállni egy négytagu jazzbe a Sohóban...

Fagyos csönd támadt.

— Nagyon sokat kell ahhoz tudni, Miss, — mondta Garwin méltóságteljesen —, hogy mi közénk bejusson valaki.

— Nem is tudtam, — morogta Jimmie a foga közt, — hogy a maga életében ilyen szimpatikus férfiak fordultak elő...

De Alice meghallotta és villámló szemekkel fordult hozzá:

— Azt hittem, tudja, hogy a bátyámról beszéltek... Frederic Laneről.

— A bátyja... — Jimmie elvigyorodott.

— A bátyja?!

Minden arc felderült. Garwin elolvadt. Azonnal elküldtek Frederic Laneért és amikor megérkezett, meghallgatták.

Hát bizony...

Még tanulnia kellett egyetmást. De olyan jóakarattal hallgatták, hogy az már csodálatos volt. A végén úgy döntöttek, hogy meg fog felelni.

— Remélem, büszke vagy rám?! — kérdezte Frederic Alicetől. — És te mit keresel itt?!

Alice bólintott.

— Oh...

Jimmie mentette meg a helyzetet:

— A menyasszonyom. Nemde?!

Frederic összeráncolta a homlokát.

— Feltéve, hogy beleegyezem.

VÉGE.

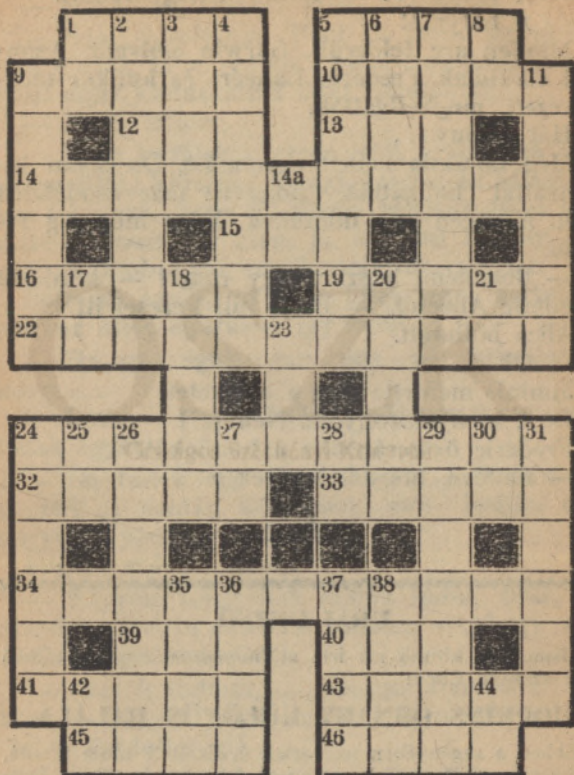
URAI DEZSŐ,

az ismert és kitűnő író írta a *Világvárosi Regények* jövő heti számát. Címe:

HOPKINS ÖRNAGY KÜLÖNÖS HALÁLA.

Ebben a regényében mesterien érzékelteti India bódító, mérges és titokzatos levegőjét. A bódulat és titkok London hűvös kódébe is követik a leszerelt őrnagyot, akit lakásán egy szép napon holtan találnak. A gyilkosnak nyoma sincs. Csupa fordulat, izgalom és szenvedélyek izzása ez a regény.

63. számú keresztrejtvény.

Vízszintes sorok: 1. Pénztézet. 5. Eladó és vevő között folyik. 9. Egyik betűje fölcserélve. 10. Vissza: csillag, franciául (fonetikusan). 12. A-val egyetemi előcsarnok. 13. A szerelem istennőjének mássalhangzói. 14. Az Akadémia elnöke, keresztnévnek kezdőbetűjével. 15. Rag. 16. Vissza: klasszikus istennő. 19. Horvát város német neve, fonetikusan. 22. Államiérfi. 24. Egy foglalkozási ágat ért bántalom. 32. Volt miniszter. 33. císl (Jaj a legyőzötteknek!) 34. Hegyóriás. 39. Egyforma betűk. 40. Fém. 41. A szekérnek négy van. 43. Kötőanyag. 45. Föld alatt robban. 46. Elmegy, latinul.

Függőleges sorok: 1. A 46. vízszintes közepe. 2. Akar ige egy multidejű alakja. 3. Mészáros is teszi. 4. Kapós. 5. Pokol. 6. Rabon van. 7. Virágfűzér. 8. Járunk rajta. 9. Vissza: filmszínész és keresztnévnek kezdőbetűje. 11. Fegyverrel — klasszikus nyelven, de az első betű itt tévesen e. 14/a. Fordítva: esztendő. 17. Az egyik nem. 18. Bögre. 20. Gyújtó (e = f). 21. Hamis. 23. Ferde. 24. Szövetek. 25. Argon vegyjele. 26. Volt osztrák kancellár és keresztnévnek kezdőbetűje. 27. Olasz skála hangja. 28. Sipulusz monogramja. 29. Festményben örökíti meg. 30. Fordítva: igenév-képző. 31. Érte. 35. Két személyes névmás. 36. Elektra mínusz ltr. 37. A Népszínház volt igazgatója. 38. Dunántúli város német neve. 42. Latin névmás. 44. Azonos mássalhangzók.

A megfejtést a jövő heti számban közöljük.

A 62-ik számú keresztrejtvény megfejtése

Vízszintes: 1. Toldi estéje. 10. Rrek. 11. Aron. 12. Jaó. 13. Fen. 15. Tud. 16. S. N. 17. Hekus. 19. R. R. 20. Fizikus. 21. A. K. 23. S. S. 24. Nak. 26. Ilu. 28. Eiz. 29. Éposz. 30. Hevré. 31. Aós. 32. Afu. 34. Gás. 35. Is. 38. R. M. (Rátkay Márton.) 39. Zongora. 42. Ok. 44. Csaló. 45. Ag. 46. Lat. 48. Clé. 49. Eny. 50. Diaz. 52. Agya. 53. Angol-magyar.

Függőleges: 1. Tristan és Izolda. 2. Oran. 3. Leó. 4. Dk. 5. Ezekiel. 6. Tá. 7. Ert. 8. Jour. 9. Endresz és Magyar. 13. Fez. 14. Nuk. 17. Hid. 18. Sug. 22. Kapós. 23. Sívár. 25. Kos. 26. Iza. 27. U. A. U. 28. Erg. 33. Fogalom. 36. Bóc. 37. Író. 40. N. S. G. 41. Olé. 43. Kain. 45. Anya. 47. Tag. 49. Egy. 51. Zv. 52. Ag.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben megjelent
a 9-es számtól:

9. FARAGÓ SÁNDOR: Halott a volánnál! — 10. HARRY HOOD: Leányrablás. — 11. FORRÓ PÁL: A kinos botrány. — 12. NICOLAS KEYNES: A turf démona. — 13. Ifj. LOVÁSZY MÁRTON: Menekülés. — 14. FARAGÓ SÁNDOR: 200.000 pengő. — 15. FORRÓ PÁL: Leszámolás. — 16. BABAY JÓZSEF: A kék varázs. — 17. NÉMETH KÁROLY: Az ezredes két halála. — 18. INNOCENT ERNŐ: A gyehenna csókja. — 19. TERSÁNSZKY J. JENŐ: Az elveszett notesz. — 20. FARAGÓ SÁNDOR: A két Rolls-Royce. — 21. LELESZY BÉLA: Az ezüstercegnő. — 22. MOLY TAMÁS: Az 51 Ravo. — 23. FORRÓ PÁL: Nizzai kaland. — 24. KULCSÁR MIKLÓS: A filmvezér. — 25. KELLER ANDOR: A 10.000 dolláros csekk. — 26. Ifj. LOVÁSZY MÁRTON: Hajnali látomás. — 27. BIBÓ LAJOS: A nagy találkozás. — 28. TERNAY ISTVÁN: A miniszter barátnője. — 29. LELESZY BÉLA: A tüz éneke. — 30. BÉKEFFI JÓZSEF: Döntő bizonyíték. — 31. TAMÁS ISTVÁN: A moszkvai lány. — 32. FORRÓ PÁL: Sülvia két táncosa. — 33. TERNAY ISTVÁN: Halló ki beszél? — 34. GÜRÖG LÁSZLÓ: Önagysága randevuja. — 35. ORBÓK ATTILA: Szív a széfben. — 36. INNOCENT ERNŐ: A pénz asszonya. — 37. FARAGÓ SÁNDOR: A kutyás ember. — 38. LELESZY BÉLA: A bűnök kertje. — 39. BARÓTI ZOLTÁN: Pesti koncert. — 40. FORRÓ PÁL: Önagysága a betörő. — 41. TAMÁS ISTVÁN: Nyomtalanul. — 42. Ifj. LOVÁSZY MÁRTON: A szerencse éjszakája. — 43. GÜRÖG LÁSZLÓ: Az áruló csók. — 44. BARÓTI ZOLTÁN: A nagy finálé. — 45. LELESZY BÉLA: A szöke áldozat. — 46. FORRÓ PÁL: Kvíttek vagyunk... — 47. KOMOR ISTVÁN: A szürke tűz. — 48. FEKETE OSZKÁR: Mindenki tett? — 49. TAMÁS ISTVÁN: 200 menyegző. — 50. FARAGÓ SÁNDOR: Wallenstein koponyája. — 51. LESTYÁN SÁNDOR: Marusja. — 52. BÉKEFFI JÓZSEF: Kié a gyémánt? — 53. DIÓSZEGHY MIKLÓS: Öfelsége udvari merénylete. — 54. ÉGLY ANTAL: A műtőasztalon. — 55. LELESZY BÉLA: A fekete szenyorita. — 56. TAMÁS ISTVÁN: Az aranydarázs. — 57. ASZLÁNYI KÁROLY: Aki a pénz elől menekül. — 58. Ifj. LOVÁSZY MÁRTON: A nagyhercegné. — 59. NÉMETH ANDOR: Kérem a következő urat! — 60. CSÁSZÁR GÉZA: Yvonne bossza. — 61. GÁL IMRE: Trópusi láz. 62. — BEDŐ GÉZA: Rejtelmek a Montreux-Pá-lace-ban. — 63. ASZLÁNYI KÁROLY: A kétfenekű dob.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

régi számai

**megrendelhetők az árusítóknál
és a kiadóhivatalban**

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Direktori Perpustakaan Nasional

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

